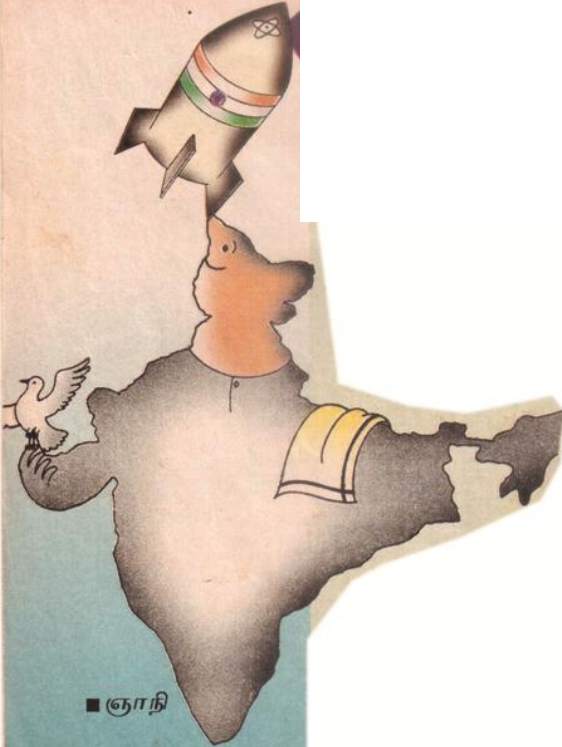

மே. இன் தம்ழ்நாடு

இந்திய
அணுகுண்டு...

முன்பு 1974-ம் வருடம்
வெடித்த முதல்
அணுவெடிச்
சோதனையை
குழந்தைகளின்
'கேப்' வெடிக்கு
ஒப்பிட்டால், இப்போது
செய்திருப்பது
தௌசண்ட்வாலா
சமாசாரம்!

■ ஞாநி

கல்பாக்கம், டிராம்பே, கோட்டா முதலிய இடங்களில் எல்லாம் மின்சாரம்தான் தயாரிக்கிறோம் என்று சமார் இருபத்தைந்து வருடங்களாகச் சொல்லிவந்த பொய்களுக்குத் தானே முற்றுப்புள்ளி வைக்கிற மாதிரி இந்த வாரம் மூன்று அணுகுண்டுகளை வெடித்துக்காட்டிவிட்டது இந்தியா.

இந்தியாவில் உள்ள அணுமின் நிலையங்களில் மின்சாரம் தயாரிப்பது உபதொழிலாகவும், அணு ஆயுதத் தயாரிப்புக்கான ஆராய்ச்சியே பிரதானப் பணியாகவும் இருந்து வந்திருப்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துகிறது.

வெடிக்கப்பட்ட மூன்று குண்டுகளும் ஏதோ சாதாரண நாட்டு வெடிகுண்டு சமாசாரம் இல்லை. மிகவும் நேர்த்தியான தொழில்நுட்ப அறிவும் உழைப்பும் தேவைப்படுகிற அணு வெடிச்சாதனங்கள் அவை.

முன்பு 1974-ம் வருடம் மே 18-ம் தேதி காலை ராஜஸ்தான் மாநில போக்ரான் பாலைவனப் பகுதியில் பூமிக்குக் கீழே வெடித்த முதல் அணுவெடிச் சோதனையை குழந்தைகளின் 'கேப்' வெடிக்கு ஒப்பிட்டால், இப்போது செய்திருப்பது தௌசண்ட்வாலா சமாசாரம் (1974-ல் வெடித்தது. பதினைந்தாயிரம் டன் டி.என்.டி-க்கு சமம்)! - அடுத்து இன்னும் சில மாதங்களுக்கு உலக அளவில் தொடர்ந்து விவாதிக்கப்படப் போகிற இந்த

நிகழ்ச்சியில் அறிவியல், அரசியல், சுற்றுச்சூழல் என்று மூன்று அம்சங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்.

முதலில் அறிவியல்! நடைபெற்றிருப்பது இந்திய விஞ்ஞானிகளின் அறிவாற்றலுக்கும் உழைப்புக்கும் ஒரு சிறந்த அடையாளம், 1974-ல் 'சும்மா அமைதிக்காகச் சின்னதாக ஒரு வெடி வெடித்தோம். அவ்வளவுதான்' என்று இந்தியா சொன்னதை யாரும் மதிக்கவே இல்லை. இந்திய அணுமின் நிலையங்களுக்கு அளித்து வந்த உதவியை அமெரிக்காவும் கனடாவும் பிரான்ஸும் நிறுத்திவிட்டன. அதன் பிறகு ஏற்கெனவே கிடைத்திருந்த வெளிநாட்டு மாதிரிகளை வைத்துக்கொண்டு, முற்றிலும் 'சுதேசி'யாக இந்திய விஞ்ஞானிகள் வேலை செய்தார்கள், அணு தொழில்நுட்பத் துறையில் வேறு எந்த நாட்டையும் நம்பியிராமல், முழுத் தன்னிறைவு பெற்ற நாடு இந்தியா என்பது உலக அளவில் இன்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம்.

தற்போது வெடித்துள்ள மூன்று சோதனை குண்டுகளில் ஒன்று ஹைட்ரஜன் குண்டு. இதைத் தயாரிக்கத் தேவையான பொருள் ட்ரித்தியம். அணு மின்சார நிலையங்களில் பயன்படுத்தும் கனரீரிலிருந்து ட்ரித்தியத்தை பிரித்தெடுக்கும் தொழில்நுட்பத்தை இந்திய விஞ்ஞானிகள் தாமாகவே உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்த வழிமுறை அமெரிக்காவில் பின்பற்றப்படும் தொழில்நுட்பத்தைவிடப் பலநூறு மடங்கு விலை குறைவானது என்பதுதான் முக்கியம், இந்த அறிவியல் சாதனையை இந்திய விஞ்ஞானிகள் செய்து முடித்துவிட்டதால்தான் இப்போது ஹைட்ரஜன் குண்டை வெடித்துப் பார்க்க முடிந்திருக்கிறது.

அணுகுண்டு சோதனை வெடிப்பில் நிறையவே அரசியல் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறது - உள்ளூர் அரசியல் முதல் உலக அரசியல் வரை!

உலக அளவில் அணு ஆயுதங்களை பெருமளவில் தடுப்பதற்கான இரண்டு முக்கிய ஒப்பந்தங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது NPT என்கிற நியூக்ளியர் நான்-ப்ராலிஃபரேஷன் ட்ரீட்டி, அதாவது அணு ஆயுதப் பரவல் தடுப்பு ஒப்பந்தம், இரண்டாவது CTBT எனப்படும் காம்ப்ரிமென்சில் டெஸ்ட் பேன் ட்ரீட்டி - முழுமையான, சோதனைத் தடை ஒப்பந்தம். இந்தியா இந்த இரண்டிலும் கையெழுத்திடவில்லை.

1970-ல் என்.பி.டி., அமலுக்கு வந்த போது அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன் இப்போது ரஷ்யா), பிரிட்டன், பிரான்ஸ், சீனா முதலிய ஐந்து அணுகுண்டு வல்லரசுகள் ஒரு விஷமம் செய்தன. அவை மட்டும் தொடர்ந்து அணு ஆயுதங்களை வைத்துக் கொள்ளலாம். என்.பி.டி-யில் கையெழுத்திடும் மற்ற நாடுகள் அணு ஆயுதம் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. 1995-க்குப் பிறகு அவையும் தமது அணு ஆயுதங்களை அழித்துவிடும் என்று அப்போது சொல்லப்பட்டது. ஆனால், 1995-ல் காலவரம்பு இல்லாமல் தங்களுக்கான சலுகையை மேலும் நீட்டித்துக்கொண்டன. எனவே இந்தியா இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட மறுத்துவிட்டது.

'சோதனைத் தடை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட இந்தியா தயார். ஆனால், அதற்கு முன்பாகக் கொஞ்சம் சோதனை வெடிகளை வெடித்துவிட்டுத்தான் கையெழுத்திட சம்மதிக்கவேண்டும்'

என்று இந்திய அரசின் ராணுவ அதிகாரிகள் முதல் அரசு ஆலோசகர்கள் வரை ராஜீவ் காலத்திலிருந்து, சொல்லி வருகிறார்கள்,

இப்போது வெடித்துக் காட்டிய மூன்று அணுகுண்டு சோதனைகளையும் நரசிம்மராவ் ஆட்சியிலேயே செய்ய இந்தியா தயாராயிற்று. ஆனால், அமெரிக்க உளவு செயற்கைக் கோள்கள் அப்போது ஆளற்ற ராஜஸ்தான் போக்ரானில் திடீர் நடமாட்டம் இருப்பதைப் படம் பிடித்தன. இந்தியா அணுகுண்டு வெடிக்கப்போகிறது என்று நியூயார்க் டைம்ஸ் செய்தி வெளியிட்டது. கூடாது என்று அமெரிக்கா நிர்ப்பந்தித்தது. பிரதமர் நரசிம்மராவ் ஒப்புக்கொண்டு சோதனையைக் கைவிட்டார்.

இப்போது பாகிஸ்தானும் தன் பலத்தை சோதனை வெடிகள் மூலம் சீக்கிரமே காட்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இந்தியா 1974-ல் அணுகுண்டு சோதனை செய்ததையடுத்து கம்ப்யூட்டர், விண்வெளி ஆய்வு போன்ற பல துறைகளில் வெளிநாட்டுத் தொழில்நுட்ப உதவிபெறத் தடைகள் (அமெரிக்காவால்) விதிக்கப் பட்டன. (அதை மீறி இந்திய விஞ்ஞானிகள் பல சாதனைகளைச் செய்துள்ளனர். எனினும் அந்த சோதனை 'அமைதியான' அணு சாதனச் சோதனை என்றே ('Peaceful' Nuclear Device) 25 வருடங்களாக இந்தியா கூறிவந்திருக்கிறது.

இப்போது அரசியல் ரீதியாக முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், நடந்துள்ள சோதனையை, 'அமைதியானது' (Peaceful) என்றெல்லாம் பிரதமர் வாஜ்பாய் அறிவிக்கவில்லை. 'அணு ஆயுதங்களைத் தயாரிக்கும் திறமை இந்தியாவுக்கு உள்ளது என்பதை நிரூபிக்கவே' இதைச் செய்ததாக அதிகாரபூர்வமாகவே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொன்விழா ஆண்டில் குடிமக்களின் பாதுகாப்புத் தேவைகள் சரியாகவே கவனிக்கப்படுவதன் அடையாளமாக இது செய்யப்பட்டுள்ளதாக அரசு தெரிவித்துள்ளது!

இப்போது இதனால் இந்தியா மீது பொருளாதாரத் தடைகளை அமெரிக்கா விதிக்க முயற்சிக்கலாம். அமெரிக்காவிலிருந்து வருடந்தோறும் சுமார் 400 கோடி ரூபாய் உதவி கிடைக்கிறது. இதை இனி தர மறுக்கலாம். பில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிகளைத் தடை செய்யலாம், மனிதாபிமானத் தேவை அடிப்படை தவிர மீதி எல்லா வித உதவிகளையும் நிறுத்திக் கொள்ளலாம். இதற்கு அமெரிக்க நாடாளுமன்ற அனுமதியை அமெரிக்க அதிபர் பெறவேண்டும்.

இராக் மீது ஏற்கெனவே அமெரிக்கா மற்ற நாடுகளின் உதவியுடன் மேற்கொண்டுள்ள பொருளாதாரத் தடைகளுக்கு நிகராக இந்தியா மீதும் விதிக்க வாய்ப்பு உண்டு.

ஆனால், அமெரிக்கா உள்ளிட்ட மேலைநாடுகளுக்கு இந்தியா இப்போது ஒரு முக்கியமான வியாபாரச் சந்தையாக இருக்கிறது. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் குறைவான தயாரிப்புச் செலவில் (உழைப்பில்) தங்கள் சரக்குகளைத் தயாரிக்கும் இடமாகவும், அதிக விலையில் அவற்றை விற்பதற்கான சந்தையாகவும் இந்தியாவைக் கணித்துள்ளன. எனவே இராக் மீது தடை விதித்தால் இராக்குக்கு மட்டும்தான் இழப்பு: இந்தியா விஷயம் அப்படியல்ல. எனவே

'கடுமையான கண்டனங்கள். ஒப்புக்கு ஒரு சில தடைகள்' என்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளவும் வாய்ப்பிருக்கிறது.

உள்நாட்டு அரசியலைப் பொறுத்தமட்டில் ராஜீவ் காந்தியும், நரசிம்மராவும் செய்யத் தயங்கி வந்ததை பாரதிய ஜனதா அரசும் வாஜ்பாயும் செய்தது ஏன் என்று, பார்க்கலாம்.

பாரதிய ஜனதா கட்சி நீண்ட காலமாகவே அணுகுண்டு தயாரிப்பை ஆதரித்து வந்துள்ள கட்சி. குறிப்பாக, பாகிஸ்தானுக்கு எதிராக, இந்தியா தற்காப்புக்கு அணுகுண்டு தயாரித்தே ஆகவேண்டும் என்று பா.ஜ.க. வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறது. 'நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் அணுகுண்டு தயாரிப்போம்' என்றும் அறிவித்திருக்கிறது.

ஆனால், அதன் கூட்டணி கட்சிகளான அ.தி.மு.க., ம.தி.மு.க., பா.ம.க, திரிணாமுல் காங்கிரஸ், சமதா எல்லாம் என்ன கொள்கை வைத்துள்ளன என்பது தெளிவாக இல்லை. தி.மு.கமுகம் எதிர்க்கட்சியாக இருந்தபோது கூடங்குளம் அணுமின்சார நிலையத்துக்கே கவலை தெரிவித்தது. ஆனால், இப்போது அணுகுண்டு வெடிப்பை வரவேற்றிருக்கிறது மார்க்சிஸ்ட், கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் மேலைநாடுகள் நிர்ப்பந்தத்துக்கு இந்தியா பணியக்கூடாது என்று கருதுவதால் அணுகுண்டு வெடிப்பை எதிர்க்காமல் இருந்துவிடும் வாய்ப்பு உள்ளது. காங்கிரஸ், ஜனதா தளம் போன்றவை தொடர்ந்து 'அமைதிக்காக அணுசக்தி' என்ற நிலையை எடுக்கக்கூடும்.

வாஜ்பாய் அரசைப் பொறுத்த மட்டில் பதவியேற்றது முதல் தன் கூட்டணிக் கட்சியான அ.தி.மு.க-வைத் திருப்திப்படுத்த பல சமரசங்களை செய்து வந்துள்ளது. இதனால் பலவீனமான ஆட்சி, உறுதியில்லாத பிரதமர் என்று விமர்சனங்கள் எழுத் தொடங்கிவிட்டன. மக்கள் கவனத்தைத் திசை திருப்ப, யுத்த அபாயம், எதிரியால் ஆபத்து என்று தேசபக்தி உணர்வைத் தட்டியெழுப்பித் தப்பிக்கும் உத்தியை உலகில் எப்போதுமே அரசியல்வாதிகள் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள், தன் கொள்கைக்கு உகந்ததாகவும் இருப்பதால் இப்போது அதே உத்தியை பாஜக, பிரதமர் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்றே கருதலாம்.

ஆனால், உடனடி உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுத் தொலைநோக்கில் பார்த்தால், நமது அணுகுண்டு வெடிப்புச் சோதனைகள் ஆபத்தான திசைநோக்கியே நாட்டை நகர்த்துவது உணர முடியும்.

அமெரிக்கா - சோவியத் யூனியன் போட்டா போட்டிக்கு நிகராக இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் ஏற்கெனவே ராணுவச் செலவைக் கடுமையாக அதிகரித்து வந்துள்ளன. குழந்தைகளின் அடிப்படைத் தேவைகளான கல்வி, குடிநீர், சுகாதாரம் போன்றவற்றுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டிய நிதி, ஆயுதக் குவிப்பில் அழிந்து கொண்டிருக்கிறது, அணு ஆயுதங்களை இந்தியாவோ, பாகிஸ்தானோ ஒரு நாளும பயன்படுத்தவும் முடியாது. காரணம் - அப்படி பயன்படுத்தினால் இரு நாடுகளும் கடும் சேதத்துக்குள்ளாகி மக்களும் நகரங்களும் பெருமளவில் அழிவார்கள் என்பதுதான்.

மின்சாரத்துக்காக அணுசக்தியைப் பயன் படுத்தினாலேகூட அது பல தலைமுறைகளுக்கும் சுற்றுச்சூழலுக்கு ஆபத்தானது என்பது ஏற்கெனவே தெரிந்ததுதான் (ஜி.வி. இதுபற்றி விவரமான கட்டுரைத் தொடரே வெளியிட்டுள்ளது). அணு ஆயுதம் அதைவிட ஆபத்தான விஷயம்.

குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு இது பெரும் கவலை தரக்கூடிய பிரச்சனையாகும். பாகிஸ்தான் எல்லைக்கு அருகில் உள்ள வட இந்தியப் பகுதிகளில் அணு ஆயுத தயாரிப்பு நடவடிக்கைகளை வைத்துக்கொள்வது அதிக 'ரிஸ்க்' - என்பதால் சில வருடங்களாகவே, தென்னிந்தியாவை - தமிழகத்தை ராணுவமயமாக்கும் போக்கு நடந்து வருகிறது - திருநெல்வேலி , தூத்துக்குடி, கன்யாகுமரி மாவட்டங்களில் அணு உலைக்கான கனநீர் ஆலை (ஹெலி வாட்டர் பிளாண்ட் முதல் யுரேனியம், தோரியம் போன்றவை தொடர்பான ரேர் எர்த்ஸ் பிளாண்ட், கடற்படைப் பிரிவு, கூடன்குளம் அணு ஆலை என்று இந்த விஸ்தரிப்பு நடந்து வந்துள்ளது.

சென்னையிலிருந்து வானில் ஒரு நேர்கோடாக 50 மைல்களுக்குள்ளாக இருக்கிறது கல்பாக்கம். தற்போதைய ஹைட்ரஜன் குண்டு தயாரிப்புக்கான ட்ரித்தியம் பிரிப்பு ஆலை கல்பாக்கத்தில்தான் உள்ளதாக செய்தி வந்துள்ளது. ஏற்கெனவே கல்பாக்கம் அணுமின் ஆலை, ட்ராம்பே அணுமின் ஆலை முதலியவற்றில் நடக்கும் குளறுபடிகள், கதிரியக்கக் கசிவு, விபத்துகள், அலட்சியப் போக்கு பற்றி கடந்த பத்தாண்டுகளில் பல விரிவான செய்திகள் வெளியாகியுள்ளன.

தவிர, உலகம் முழுவதும் அண்மைக் காலத்தில் அரசாங்கங்கள் கையை விட்டு தீவிரவாதிகள் கைகளுக்கும் அணுகுண்டு தொழில்நுட்பமும், கதிரியக்கப் பொருட்களும் கிட்டிவிடும் ஆபத்து பற்றி கவலை எழுந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு வன்முறை தீவிரவாதக் குழுக்கள், அந்நிய உதவியுடனோ, உதவியில்லாமலோ ஊடுருவிச் செயல்பட்டு வருவது ஏற்கெனவே கவலை தரும் விஷயம், எந்தக் கட்சி ஆட்சியிலிருந்தாலும் ஊழலும் நிர்வாகக் கோளாறுகளும் நிரம்பி வழியும் நமது அரசாங்க அமைப்பு தீவிரவாதிகளைத் தடுக்கத் தற்போது போதுமானதாக இல்லை.

எனவே இந்தியாவின் அணுகுண்டு வெடிப்புச் சோதனைகள் பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள நமக்கு இருக்கும் ஒரே விஷயம் - நமது விஞ்ஞானிகள் திறமை மட்டும்தான்.

கவலைப்படவோ ஏராளமாக இருக்கின்றன.

ஞாநி

ஜி.வி.யர் விகடன் — 17-05-1998